

ผมมาบวชได้เพราะ เกมออนไลน์

ธรรมทางานวิสพท นาจิต ในโครงการอุปสมบทหมู่
๑๐๐,๐๐๐ รูป ทุกหมู่บ้านทั่วไทย

๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดุณฺครุไม่ใหญ่ ด้วยความเคารพอย่างสูง ผม ณัฐพล หาชิต อายุ ๒๔ ปี ก่อนมาอบรมธรรมทายาท ผมเรียนปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยมหิดลครับ ผมศึกษาสายวิทยาศาสตร์มาตลอด ผมไม่เคยไปปฏิบัติธรรมหรือเข้าวัดทำบุญที่ไหนเลย ผมมีความคิดว่า การทำบุญก็แค่หยอดตู้ก็พอแล้ว ก็คงได้บุญแล้ว (ได้จะ แต่ได้นิดหน่อย) คนเราทำความดีเองก็ได้ไม่ต้องเข้าวัดหรอก (ก็จำเป็นจะ เพราะมีหลายสิ่งที่เรายังไม่รู้เลย)

แต่ครั้งนี้ที่ผมตัดสินใจเข้าโครงการบวช ๑๐๐,๐๐๐ รูป เพราะว่าผมชอบเล่นเกมออนไลน์ ผมเล่นมานานแล้วครับ ตั้งแต่เรียนอยู่ ม.ปลาย สนุกมากเลยครับ จนผมเลิกไม่ได้ ในเกมที่ผมเล่นมีคนหลายอายุ ทั้งคนที่ทำงานแล้วหรือกระทั่งนักศึกษาอย่างผมก็มาเล่นกัน

วันหนึ่งผมได้รู้จักกับผู้เล่นคนหนึ่ง เขาใช้ชื่อว่า “นกกะปูด” เขาบอกผมผ่านออนไลน์ว่า ตอนนีที่วัดพระธรรมกาย มีโครงการบวชพระ ๗,๐๐๐ ตำบล มาบวชใหม่ เพราะว่าเขาไม่มีลูก (นกกะปูดไม่มีลูก เขาอยากหาคนบวชให้) ด้วยความสงสารบ้านนกกะปูด ผมก็เลยตัดสินใจว่า โอเคครับ บ้านนกกะปูด เดี่ยวผมจะบวชให้ก็แล้วกัน (เออ นี่ผู้มีบุญ ที่เคยเกื้อกูลกันมา เห็นไหมจ๊ะ)

แต่แล้วผมก็ติดเรื่องเรียน มาบวชไม่ได้ในคราวนั้น แต่บ้านกกะปุดก็ยังไม่ละความพยายาม ในการทำหน้าที่ผู้ให้แสงสว่าง ป้ามาชวนผมอีกครั้งในโครงการบวช ๑๐๐,๐๐๐ รูป ในครั้งนี้ บ้านกกะปุดได้นัดเจอผมเป็นครั้งแรก ผมก็รู้สึกทึ่งมากๆ เลย ที่ทั้งเพราะไม่นึกว่า จะมีคนอย่างนี้ในโลก (อ้อ เชื้อเถอะ เพราะคนประหลาดๆ อยู่แถวๆ นี่ทั้งนั้น คนประหลาดมาจากแดนประหลาด เพื่อมาชวนคนปกติบวช)

เพราะป้าเป็นคนอัมมะอัมโมมากๆ เลิฟวัดพระธรรมกายและพระพุทธศาสนามากๆ บ้านกกะปุด เธอมีชื่อจริงว่า เบญจวรรณ โปษยานนท์ครับ อายุ ๔๐ ปี ผมเรียกเธอสั้นๆ ว่า ป้านกครับ (ป้าเบิร์ด) วันนั้นผมตัดสินใจเขียนใบสมัครต่อหน้าป้าเลย เธอดีใจมากที่ผมตัดสินใจบวช และผมมาทราบภายหลังว่า ผมเป็น The Number One เป็นคนแรกที่ป้าชวนบวชได้สำเร็จ

พอคุณพ่อคุณแม่ของผมท่านทราบว่า ผมจะบวช ท่านก็ตกใจ ใจที่ตกใจไม่ใช่ตกใจว่า ผมจะบวชนะครับ ที่ตกใจคือ บวชฟรี ไม่มีค่าใช้จ่าย มีที่ไหน (มีที่ตรงนี่แหละ) ให้ท่านจัดงานบวชให้เอาไหมละ (บอกกับลูกชายนะ) ผมก็บอกท่านว่า ผมจะบวชแบบอุปสมบทหมู่นี้แหละ บวชเดี่ยวสู้บวชหมู่ไม่ได้ บวชคนเดียวมันเหงา เดี่ยวไม่มีใครสอนผม และการบวชครั้งแรกในชีวิต ผมอยากบวชเพื่อเป็นพระแท้ครับ (สาธุ โอ้ แค่นี้ตัดสินใจบวชแล้วคิดอย่างนี้ บุญเกิด

ขึ้นกับตัวเราและบิดามารดา
รวมทั้งบ้านกกะปุดด้วย)

แล้วผมก็ได้มาวัด
พระธรรมกายเป็นครั้งแรก
โดยมีบ้านกพาผม (มา
แบบนก) ซีมอเตอร์ไซด์
ร้อนมาเลย ร้อนทั่ววัด
ผมรู้สึกตื่นเต้นมากๆ กับสถานที่
ที่เป็นศูนย์รวมและเป็นศูนย์กลางของชาวพุทธ อีก
ทั้งมีคนที่ยากบวชเหมือนผมนับหมื่นนับแสนคน มันช่าง
มหัศจรรย์จริงๆ ครับ

ผมเลือกมาอบรมที่ศูนย์การศึกษาเขาแก้วเสด็จ
ผมชอบที่นี่มาก มันสงบวิเวกแล้วก็อากาศดี การอบรม
ก็เข้มข้น ผมได้รับความรู้มากมายที่ผมไม่เคยรู้มาก่อน
ตอนคำผมก็ได้ฟังหลวงพ่อดุณฺเฐโมใหญ่เทศน์สอนผ่าน
DMC ทุกคืน ผมได้เรียนรู้ชีวิตธรรมทายาทที่ตั้งใจฝึกตัว
เพื่อให้ได้บวชเป็นพระแท้ ได้อยู่อย่างสมณะ สันโดษ ไม่
ต้องมีอะไรมาก แค่อะไร ๒ ชุด และของใช้ที่จำเป็น แค่นี้
ชีวิตก็อยู่ได้แล้วครับ

(คือ ถ้าเรารู้คำตอบว่า เกิดมาทำไม สิ่งที่เราต้องการ
มีไม่มากเลย แค่ว่าบัจจยสี่ ไม่มีบัจจย ๕, ๖, ๗, ๘ Infinity
ไม่มีนะจ๊ะ) แค่นี้ชีวิตก็อยู่ได้แล้วครับ (อยู่ได้ดีด้วย เป็น
ชีวิตที่เรียบง่ายแต่สูงส่งจ๊ะ)

ถอดกัจจาลมิตเรเบญจวรรณ ปิณฑาฬ
หรือ บ้านกกะปุด

ในแต่ละวันผมจะได้นั่งสมาธิวันละหลายรอบ พระอาจารย์จะสอนให้ธรรมทายาททุกคนมีกติการ่วมกัน ก่อนนั่งสมาธิว่า ไหว่ว่าตามกัน ให้เชื่อว่าคนอย่างเราก็คทำได้ (ถูกต้องจัง) และไม่เอ๊ะ ไม่อ๊ะ ไม่สงสัย เพราะธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดีจริง และเข้าถึงได้จริง จะเอาอะไรเป็นนิมิตก็ได้

วันแรกๆ ก็มีเรื่องฟุ้งซ่านบ้างครับ ผมจึงเริ่มหาวิธีเปลี่ยนเรื่องฟุ้งใหม่ ด้วยการนึกถึงสิ่งที่ผมชอบและนึกได้นั้นก็คือ ดอกทานตะวันสีเหลืองใหญ่ๆ พอนึกได้สักพักหนึ่ง จากดอกทานตะวันก็นึกให้กลายเป็นดวงแก้วใสๆ ก็นึกได้ไม่ยากเลยครับ แต่พอพระอาจารย์บอกว่า ให้เลื่อนดวงแก้วที่นึกได้ไปที่ศูนย์กลางกาย ให้อยู่กลางท้อง ผมก็ทำอยู่ ๒ วันครับ กว่า จะเอามาไว้ภายในท้องได้ จนเริ่มคุ้นที่จะมีอะไรมาอยู่ในกลางท้อง

พอผมเริ่มทำได้แล้ว ผมก็เริ่มฝึกเอาใจไปแตะที่กลางดวงแก้ว (แตะเบาๆ ใช้ระบบสัมผัสนะจ๊ะ) ด้วยการเอาความรู้สึกไปแตะที่ดวงแก้ว (แตะนะจ๊ะ ไม่ใช่กด กดไม่เอานะจ๊ะ) พอทำได้สักพักผมก็รู้สึกตัวเหมือนถูกดูด ผมตกใจมาก แต่พอตกใจปุ๊บก็จะหลุดออกมาเลยครับ (คือมันจะมีการชักเย่อกัน ช้างในก็จะดึงดูดเราเข้าไป ช้างนอกก็จะเหินยว้างออกมา กลัวเพราะไม่รู้ว่าจะอะไรมันจะเกิดขึ้น

อยู่ว่างๆ ธรณีสถูปอย่างนี้ อาคารคล้ายๆ อย่างนั้น เหมือน
ถูกดูดเข้าไป มันก็ชักเย่กันอยู่อย่างนั้น)

ผมตกใจ (ตกใจสาหัสเลย ใครๆ เป็นอย่างนี้ เขาก็ตกใจ
แต่ทีเดียว พอตอนหลังชอบ) พอตกใจปั๊บก็จะหลุดออกมา
เลยครับ แล้วผมก็ต้องมานั่งเริ่มต้นใหม่ ผมเริ่มต้นอย่าง
นี้อยู่หลายครั้ง แต่แล้วในที่สุดผมก็หาจุดศูนย์ตรงกลาง
แสงเจอ ผมก็ปล่อยใจวางลงไปเบาๆ พอทำได้ปั๊บ มันก็ดูด
ลงไปเลยครับ ตอนนั้นผมยอมให้ดูด รู้สึกเหมือนตัววูบๆ
วาบๆ มาก เหมือนตัวของผมมันคดๆ งอๆ และมันย่อได้
แต่เพื่อนๆ ก็บอกว่า ผมยังนั่งตัวตรงอยู่ แต่ความรู้สึกของ
ผมมันคดๆ งอๆ (สิ่งที่ควรทำนะจะ คือดูไปด้วยใจสบาย)

ซึ่งภารกิจของผมที่พระอาจารย์บอกไว้คือ ถ้าเข้าไป
ถึงดวงหรือองค์พระได้แล้ว ต้องหาศูนย์กลางดวงหรือ
องค์พระให้ได้ แล้วก็ทำใจนิ่งๆ ในกลางนั้น แล้วมันจะเข้า
ไปเรื่อยๆ พอผมปล่อยใจไปเรื่อยๆ ก็จะไปถึงจุดหนึ่งที่นิ่ง
มากๆ (นี่เมื่อทำตามพระอาจารย์แนะนำแล้วนะจะ)

พอนั่งคราวนี้ก็จะเห็นดวงแก้วสีขาวสว่างๆ ดวงใหญ่
มากๆ ซึ่งพอถึงดวงแก้วดวงนี้ ก็จะรู้สึกเบาอีกครั้งหนึ่ง พอ
ถึงดวงที่สองก็รู้สึกเบาเพิ่มอีกนิด พอถึงดวงถัดไปก็เบาขึ้น
ไปเรื่อยๆ จนถึงดวงที่ ๖ (สาธุ) ก็มีคนอยู่กลางดวงแก้วนั้น

ตอนแรกๆ ก็เห็นไม่ชัดนะคิดว่าใคร แต่พอนั่งไปๆ ภาพก็ชัดขึ้น (ใช่จ๊ะ บางคนก็จะปีบ ชัดเลย แต่บางคนก็ค่อยๆ ชัดขึ้น ใสขึ้น สว่างขึ้นเรื่อยๆ) ภาพคนก็ชัดขึ้น จากเล็กๆ ก็ใหญ่ขึ้นจนใหญ่มาก ผมเห็นเป็นกายใหญ่ มีลักษณะเหมือนคนนั่งขัดสมาธิ แล้วผมก็ตะใจไปที่กลางกายของคนี่เห็น พอลงไปอีกก็มีดวงแก้วเกิดขึ้นอีกหลายดวงเลยครับ แล้วในกลางดวงแก้วดวงใหม่สุดท้ายที่ผมเห็นก็จะกลายเป็นคนที่หน้าตาดีมาก ๆ ผิวขาวสะอาด สว่างเป็นสีนวลๆ เหมือนเทวดาเลยครับ (ไม่รู้อะไรเลยก็ตีเหมือนกันนี่นะ) แต่หน้าตาเหมือนผมเลยครับ

เมื่อตะใจที่กลางต่อไป สิ่งที่ผมเห็นคราวนี้มันวูบๆ วาบๆ อีกแล้วครับ ผ่านดวงเข้าไปอีกแล้วครับ ผมก็เห็นเป็นองค์พระองค์ใหญ่มาก ที่หาขนาดไม่เจอ สีขาวๆ แต่ไม่ขาวมาก แต่มีความสว่างเพิ่มขึ้น พอลงไปเรื่อยๆ อีก ผมก็เห็นเป็นองค์พระที่ใหญ่มากๆ ขึ้นไปอีก แล้วผมก็เห็นตัวผมใส่ชุดขาวนั่งอยู่เล็กๆ เป็นภาพที่ชัดมากๆ แล้วองค์พระที่เห็นก็เล็กลงจนขนาดเท่ากับตัวผม จนตัวผมไปนั่งอยู่ตรงกลางองค์พระ (ดีมากเลยลูก) แล้วองค์พระก็หายไป กลายเป็นดวงแก้วใสขึ้นมา (คือ ใจมันจะละเอียดลงไปเรื่อยๆ นี่คือการประสพการณ์ภายในที่เขายังไม่รู้เรื่องอะไรเลย เห็นไหมจ๊ะ)

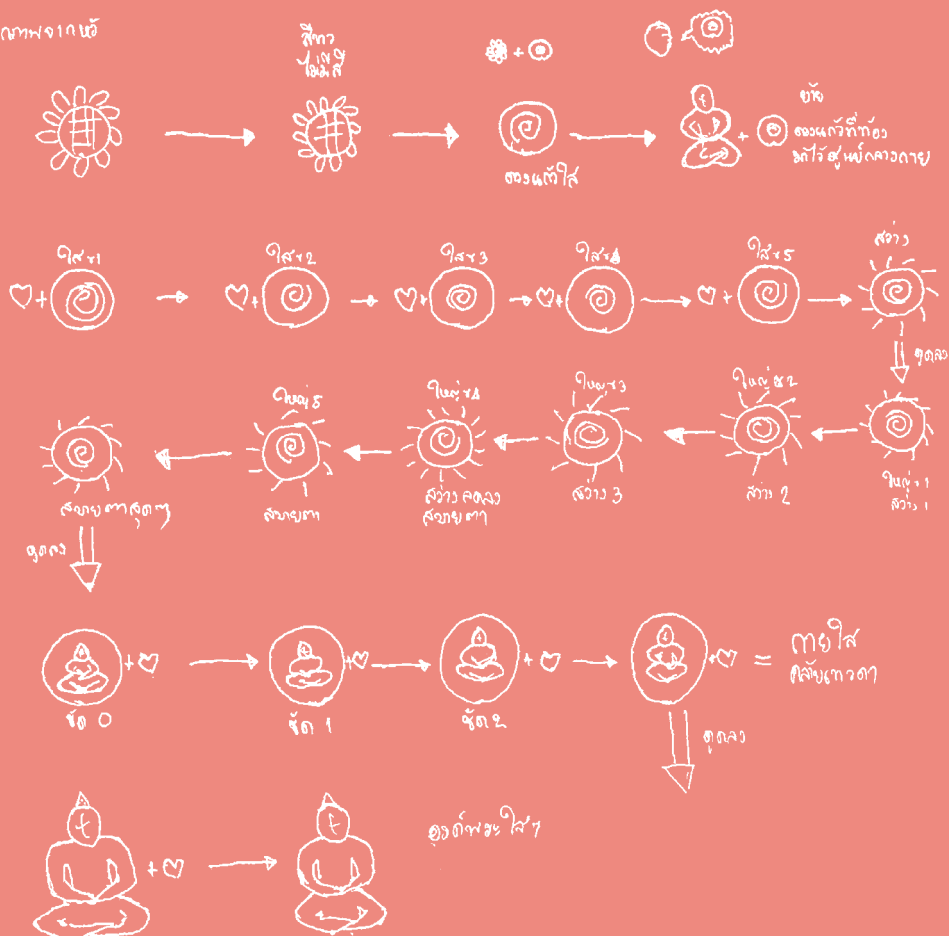
องค์พระมา ดวงแก้วใสหายไป เป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งปัจจุบันกลายเป็นองค์พระแก้วใสติดอยู่กลางกาย ผม จะเห็นแบบนี้ตลอดเลยครับ

ตอนนี้ผมเข้าใจแล้วครับว่า คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สามารถเรียนรู้ได้ด้วยการทำใจให้หยุดนิ่ง เพราะแม้ว่าผมจะเรียนวิทยาศาสตร์มา แต่กว่าที่ผมจะรู้ใจและเห็นใจตัวเองได้มีวิธีเดียวครับ คือการนั่งหลับตา และผมก็รู้แล้วว่า ใจของผมอยู่ที่ไหน มันไม่ใช่อยู่ที่หัวใจ และวิธีการเดียวที่จะเข้าถึงได้ต้องเบาๆ สบายๆ อย่าผลัก อย่าดัน สิ่งที่ผมได้รับ คือ ความสุขที่ทำให้ผมยิ้มได้ทั้งวัน ใจพองโต ขยายใหญ่ ผมอยากให้ทุกคนในโลกมีความสุขอย่างที่ผมได้รับ ภาพจากภายในที่ผมเห็นสวยมากจริง ๆ ครับ

ภาพองค์พระภายนอกที่มนุษย์แต่งแต้มหรือสร้างสรรค์ขึ้น เป็นเหมือนวัตถุแข็งๆ ที่ไม่มีชีวิตเลย และสิ่งที่ปั้นขึ้นมายังมีผิดเพี้ยนด้วย แต่ความจริงที่ผมได้เห็นด้วยใจของผมเอง ช่างงดงามและไม่มีอะไรมาเทียบได้

ตอนนี้ผมกลายเป็นคนอารมณ์ดีไปทั้งวันเลย ไม่เครียด และก็มีอารมณ์ทนทำอะไรได้มากขึ้น เพราะผมรู้แล้วครับว่า ทุกสิ่งที่หลวฟ่อ พระอาจารย์ และพระพี่เลี้ยงให้ทำ ล้วนแต่มีผลต่อการฝึกใจของผมมาก (ถูกต้องจะ)

นิยามพวงมณี

Top view

ภาพวาดประสบการณ์ภายใน ของธรรมทายาทกนวิสัยพล นาจิต

ผมอยากบอกชายแท้ๆ
ทุกคนว่า แม้คุณจะบวชมา
แล้วก็ครั้งก็ตาม แต่ถ้าได้
บวชในโครงการนี้ ชีวิตคุณ
จะมีค่ามากกว่าที่เป็นอยู่
ทุกวันนี้ครับ (อ้อ สูดยอด
เลย) ผมอยากขอบคุณป้า
นกกะปู้ด หรือคุณเบญจวรรณ
โปษยานนท์ (เห็นไหมจ๊ะนี่ จะนึกถึงกัลยาณมิตร) ที่
ชวนผมมาบวช เพราะเกมออนไลน์ที่คุณป้าเล่น

ผมขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณหลวงพ่อกุณครุไม่
ใหญ่ นะครับ ที่ให้ชีวิตใหม่กับผม และผมจะตั้งใจนั่งสมาธิ
เพราะผมอยากเป็นพระแท้ให้ได้ในคราวนี้ครับ

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

พระธรรมทาจาทนวิมล ฐิติชัง

พระธรรมทาจาทนวิมล ฐิติชัง

